klaas õlet maitses ka kodu õige hea. Et selle juures naesega üheşt ja teiseşt, mis lapse külge puutus, pidi räägitud saama, see ei wõinud teisiti olla, aga kahju ei teinud see kuidagi, seşt naene ei olnud enam nii nukker ja sõnata nagu enne, waid oli lahke ja andis häid sõnu.

See ei olnud nüüd muidugi õhtuşt homikuni tulnud, waid õige pitkamesi ja tähele panemata; aga kui noorem Reinhold Grobe oma neljat sündimise-pääwa pidas — seda pääwa, kus teda kolme aasta eeşt läwe pealt leitud oli, ja laps ja tema kaswu-wanemad selle nahkse hobuse ümber seisiwad, mida wanem Reinhold Grobe ise poisikesele teinud oli, siis oli raske selles mehes, kes waewaga oma liigutuşt peitis, inimeste wihkajat sadulseppa, ja selles heameelises naeses, kes põllega pisaraid silmist pühkis, endist osawõtmata, sõnaihnuşt naeşt ära tunda. Ja nüüd koguni, kui mees oma Wühapääwa-kuube ja naene oma uhkuse-riideid selga pannud oliwad, oma pidulaşt wälja jalutama wiima! Oliwad need siis needsamad inimesed?

Need pidiwad nemad küll olema; seşt juşt, kui nemad wälja astuda tahtsiwad, koputati ukse wasta ja üks kohtu-teener astus sisse, sadulsepp Grobe't wõörmündri-asjus ruttu kohtusse kutsuma; meister pidada kohe tulema ja poisikeşt kaasa wõtma. Siis

oli käskjalg ära läinud ja weiket perekonda karretanud kohkumises maha jätnud.

„Mis seal piaks tulnud olema?“ lausus wiimaks sadulsepp. „Reinholdt'i pian mina kaasa wõtma? On ehk waheşt kaswatamise asjus? Waheşt ei ole kõik kordas? Kohtu-inimestel on ikka nii palju kirjutada ja uurida!“

„Oh Jumal, Reinhold!“ hüüdis naene, „mina kardan, et midagi pahemat on!“

„Mis pahemat? Mis seal siis olla wõib?“

„Mina tahan ütelda, Reinhold! Mina nägin und. Mina seisin aknal ja waatasin wälja, seal tuleb üks tõld sõites ja üks kõrgeşt seisuseşt naesterahwas astub wälja, tuleb meie majasse ja ütleb: Mina olen selle poisikese ema . . .“

Seal pidi mees naerma.

„See oli ehk wiimaks koguni üks Prinzess! Pia aga oma unenägu oma eneşele, seesugusi asju ei juhtu meie päiwil enam, ja see, kes meie poisikese läwe peale pani, see ei tule enam tagasi, selle peale wõid julge olla!“

Tema oli aga ometigi tulnud. Kohtus sai kuulutatud: Poisikese ema oli tulnud, oli omad tunnistused ette pannud ja laşt tagasi pärinud. Kas meister Grobe sellega rahul olla?

„Ei iialgi mitte!“ karjus sadulsepp, kõiki hirmu kohtu eeşt unustates. „Ei iialgi mitte,